

Na jaren van traineren en debatteren is eindelijk de resolutie van de VN-Veiligheidsraad over een vredesmissie voor Darfur aangenomen. Mensenrechtenorganisaties zijn bovenop de mooie ontwikkeling gesprongen met hartgrondige oproepen aan de internationale gemeenschap om de 20.000 blauwhelmen die bij de resolutie horen zo snel mogelijk aan de Sudanese grond te zetten, voordat het Sudanese regime zich over de missie bedenkt.

De vrees van organisaties als Amnesty International begrijp ik best. Sinds 2003 zijn zeventien VN-resoluties vanuit New York over Sudan uitgeroepen; alle zeventien werden door het Sudanese regime schaamteloos genegeerd. Sudan heeft olie en uit olie vloeit zelfvertrouwen voort.

De massamoorden in Darfur zijn natuurlijk een schande en iedere dode in Darfur is er één te veel, maar toch vind ik dat we de 20.000 blauwhelmen niet overhaast naar Darfur toe zouden moeten jakkeren. De VN-soldaten krijgen het gebruikelijke VN-mandaatje-van-niks mee, dus ze zullen er tóch weinig kunnen uitrichten, en bovendien is de etnische zuivering in Darfur al voltooid, zegt ook de VN.

Een paar weken van contemplatie over de Darfur-missie kunnen er heus wel bij. Vooral het doorrekenen van de zaak kan de gedachten helpen ordenen. We pakken de zakjapanner er even bij. Afrikaanse regeringen veroorzaken

de grootste en meest geldverslindende vluchtelingenstromen op aarde; Sudan spant in dat Afrikaanse gezelschap de kroon. Toch dragen Afrikaanse landen zo goed als niets bij aan het jaarbudget waarmee de VN-vluchtelingenorganisatie UNHCR al die stakkers moet zien op te vangen (9 miljard dollar).

De Afrikaanse Unie doneerde dit jaar 350.000 dollar aan de UNHCR. Met z'n allen doneerden de Afrikaanse landen dus ongeveer net zoveel als Liechtenstein in z'n eentje (333.628 dollar). Het lieve kleine Benin gooide nog eens 5.000 dollar extra in de UNHCR-pot en Ghana deed er 10.000 bij. Maar daar hield de Afrikaanse belangstelling voor de eigen vluchtelingen zo ongeveer wel op. Megadonoren als de VS (dat jaarlijks ruim 223 miljoen dollar aan de UNHCR doneert), Zweden (ruim 80 miljoen) en Nederland (bijna 70 miljoen) moeten het budget opbrengen.

Sudan doneert om precies te zijn nul dollar aan de UNHCR, maar zadelt de organisatie wel op met in totaal 2,2 miljoen vluchtelingen. Maken we onze blik nu even los

* Mw. L. Polman is freelance journalist en auteur van 'k Zag twee beren, over de 'achterkant' van de VN-vredesmissies.

van de vieze, overbevolkte vluchtelingenkampen in Darfur en kijken we naar de Sudanese hoofdstad Khartoum, dan zien we dat daar schitterende bruggen worden gebouwd en kantoorflats uit de grond worden gestampt. Langs opnieuw geasfalteerde boulevards zien we in talloze super- en hypermarkten jonge, rijke Sudanese met designerscheuren in hun jeans, op hippe gymmen een keuze maken uit veertien verschillende merken wc-verfrisser en uit het assortiment geïmporteerde diepvrieslekkernijen. Sudans economie bloeit, ondanks een westers embargo dat van kracht werd toen het moorden in Darfur begon. China, Maleisië en India deden aan het embargo niet mee. Hun investeringen in Sudan schoten gedurende de boycotjaren omhoog van 128 miljoen dollar in 2000, naar 2,3 miljard vorig jaar.

Dankzij die investeringen kan de Sudanese regering thans 512.000 vaten olie per dag omhoog pompen; een druppeltje vergeleken bij de productie van bijvoorbeeld Saudi-Arabië, maar genoeg voor dagelijkse staatsinkomsten van pakweg 1 miljoen dollar. Meer dan 70 procent daarvan besteedt de rege-

ring aan Chinese FN-6 raketwerpers en Russische gevechtshelikopters. Waaraan precies de miljoenen hulpdollars opgaan die nu het land binnenstromen zou ook eens moeten worden onderzocht. De fondsen zijn bestemd voor de wederopbouw van Zuid-Sudan, en straks van Darfur, maar intussen knallen de verkoopcijfers van BMW's van 160.000 dollar per stuk en van plasma-tv's door de Khartoumse plafonds. Het nieuwste hebbeding in de hoofdstad zijn *outdoor* aircosystemen, met name gewild bij Khartoumse café- en restauranthouders. Terwijl het overal elders in de stad 45 graden is, hullen de ingenieuze luchtkoelingsapparaten klanten op de buitenterrassen in koele, romantische mistflarden.

De VN-vredesmissie voor Darfur gaat in het eerste jaar alleen al 2 miljard dollar kosten. Waarom zouden westerse donoren dat allemaal betalen, als kilometers verderop het regime dat de missie noodzakelijk maakte, op koele mistige Khartoumse terrassen, hotdogs, ijsjes en Pringles zit te eten? Eerst een antwoord daarop en dan pas die blauwhelmen sturen, toch?

BERICHT UIT AFRIKA